

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 marca 2023 r. znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił S. M. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 15 lutego 2023 r. do dnia 28 lutego 2023 r. na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy wskazał, że przeszkodą dla uwzględnienia wniosku S. M. o wypłatę zasiłku chorobowego było wystawienie zaświadczenia lekarskiego o czasowej niezdolności do pracy rozpoczynające się drugiego dnia po dniu jej badania. Zaświadczenie lekarskie wystawione od dnia 15 lutego 2023 r. do dnia 29 lutego 2023 r. seria (...) wystawione zostało w dniu 13 lutego 2023 r., przez co nie spełnia warunków określonych w §7 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 r. w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędów w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U. z 2015 r. poz. 2013).

Od powyższej decyzji odwołanie wniosła ubezpieczona S. M., wskazując, że w dniu 15 lutego 2024 r. rozpoczęła zabiegi rehabilitacyjne, natomiast dzień 13 lutego 2023 r. był jedynym dniem, w którym lekarz wystawiający zaświadczenie przyjmował w tamtym tygodniu pacjentów w poradni.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania w całości wywodząc jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. M. urodziła się w dniu (...) Prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą. Z tego tytułu podlega ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu chorobowemu.

Niesporne

W dniu 13 lutego 2023 r. S. M. wystawiono zaświadczenie lekarskie o czasowej niezdolności do pracy na okres od dnia 15 lutego 2023 r. do dnia 28 lutego 2023 r.

Niesporne

W dniu 17 lutego 2023 r. S. M. złożyła wniosek o przyznanie jej zasiłku chorobowego na okres od dnia 15 lutego 2023 r. do dnia 28 lutego 2023 r.

Niesporne, nadto: zaświadczenie płatnika składek – k. 1-4 akt rentowych.

S. M. choruje na łuszczycowe zapalenie stawów. Zgodnie z zaleceniami reumatologa dwa razy w roku powinna odbywać rehabilitację w okresie wiosennym i jesiennym. W dniu 15 lutego 2023 r. rozpoczęła rehabilitację, na którą składało się 40 zabiegów. Lekarz rehabilitacji, która miała wystawić zaświadczenie lekarskie o czasowej niezdolności do pracy, przyjmuje w poradni jedynie raz w tygodniu, a dzień ten wypadł 13 lutego 2023 r. Lekarz rehabilitacji wystawiła zaświadczenie w dniu 13 lutego 2023 r. na okres od dnia 15 lutego 2023 r. do dnia 28 lutego 2023 r. Niezdolność do pracy S. M. była związana z rehabilitacją, nie prowadziła w tym czasie działalności gospodarczej.

W okresie od dnia 15 lutego 2023 r. do dnia 28 lutego 2023 r. S. M. pozostawała niezdolna do pracy.

Niesporne, nadto: przesłuchanie S. M. – k. 38-38v.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został w oparciu o zgromadzone dokumenty i korespondujące z nimi zeznania ubezpieczonej. Sąd nie znalazł podstaw do odmówienia wiary wskazanym dowodom. Rzetelność i autentyczność dokumentów nie były podważane przez strony i nie budziły wątpliwości. Zeznania S. M. korespondowały z dokumentami, a organ rentowy nie naprowadził żadnych dowodów pozostających z nimi w sprzeczności. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia zeznań odwołującej się w żadnym zakresie.

Na tle dokonanych ustaleń faktycznych istniały podstawy do przyznania ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego za cały sporny okres.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2780) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Przepis art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy stanowi, że ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego – jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu. Zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego (art. 7 pkt 1 ustawy).

Zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2780) przy ustalaniu prawa do zasiłków i ich wysokości dowodami stwierdzającymi czasową niezdolność do pracy z powodu choroby, pobytu w szpitalu albo innym zakładzie leczniczym podmiotu leczniczego wykonującego działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne albo konieczność osobistego sprawowania opieki nad chorym członkiem rodziny są zaświadczenia lekarskie, o których mowa w art. 55 ust. 1 i art. 55a ust. 7, albo wydruk zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 55a ust. 6.

Zgodnie z § 7 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 r. w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędów w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U. z 2015 r. poz. 2013):

1. Zaświadczenie lekarskie wystawia się na okres od dnia, w którym przeprowadzono badanie, lub od dnia bezpośrednio następującego po dniu badania;
2. Zaświadczenie lekarskie może być wystawione na okres rozpoczynający się po dniu badania, nie później jednak niż 4. dnia po dniu badania, jeżeli:
  - 1) bezpośrednio po dniu badania przypadają dni wolne od pracy;
  - 2) badanie jest przeprowadzane w okresie wcześniej orzeczonej czasowej niezdolności do pracy.
3. Okres orzeczonej czasowej niezdolności do pracy może obejmować okres nie dłuższy niż 3 dni poprzedzające dzień, w którym przeprowadzono badanie, jeżeli jego wyniki wykazują, że ubezpieczony w tym okresie niewątpliwie był niezdolny do pracy;
4. Okres orzeczonej czasowej niezdolności do pracy przez lekarza psychiatrę może obejmować okres wcześniejszy niż określony w ust. 3, w przypadku stwierdzenia lub podejrzenia zaburzeń psychicznych ograniczających zdolność ubezpieczonego do oceny własnego postępowania.

W niniejszej sprawie bezsprzecznie zaświadczenie lekarskie wystawione w dniu 13 lutego 2023 r. seria (...) zostało wystawione w sposób niezgodny z § 7 ust. 1, ponieważ okres czasowej niezdolności do pracy ubezpieczonej rozpoczął się drugiego dnia po dniu badania, tj. w dniu 15 lutego 2023 r. Sąd przyznał w tym względzie słuszność argumentacji organu rentowego. Jednak Sąd zważył, że w niniejszej sprawie podstawą przyznania świadczenia w postaci zasiłku chorobowego nie jest prawidłowość wystawienia zaświadczenia lekarskiego o czasowej niezdolności do pracy,

a fakt pozostawiania przez ubezpieczoną niezdolną do pracy podczas okresu spornego. Organ podczas trwania niniejszego procesu słusznie podważał prawidłowość wystawienia zaświadczenia lekarskiego o czasowej niezdolności do pracy, a Sąd argumentację organu w tym zakresie przyjmuje za własną. Nie kwestionował jednak jednocześnie, że ubezpieczona w okresie od 15 do 28 lutego pozostawała niezdolna do pracy.

Należy w tym miejscu przywołać treść postanowienia Sądu Najwyższego – Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt II USK 250/21. Zgodnie z treścią uzasadnienia przywoływanego postanowienia, ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa konsekwentnie odróżnia stan niezdolności do pracy od zaświadczenia lekarskiego, które ma ten stan dowodzić. Świadczy o tym nie tylko treść art. 53 ust. 1 ww. ustawy, ale także konstrukcja przepisów art. 6-9 tej ustawy, w których ustawodawca posługuje się pojęciem „niezdolności do pracy”, a nie używa sformułowania „orzeczona niezdolność do pracy” czy też „niezdolność do pracy stwierdzona zaświadczeniem lekarskim”. Sąd podziela powyższy pogląd Sadu Najwyższego wskazując, że zaświadczenie lekarskie jest jedynie dowodem potwierdzającym okres niezdolności do pracy z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa a nie przesłanką uzyskania świadczenia, gdyż tą pozostaje sam stan niezdolności do pracy osoby ubezpieczonej.

W niniejszej sprawie organ nie podważył faktu pozostawiania przez ubezpieczoną niezdolną do pracy w okresie spornym, Sąd również nie znalazł podstaw, aby poddać ten fakt w wątpliwość. Z dokumentów przedstawionych przez ubezpieczoną (k. 5) oraz jej zamazań wynika, że w spornym okresie korzystała z zabiegów rehabilitacyjnych i nie wykonywała działalności gospodarczej (k. 5).

W konsekwencji, Sąd uwzględnił odwołanie w całości i w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 14 marca 2023 r. przyznając S. M. prawo do zasiłku chorobowego za sporny okres.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S.,(...)